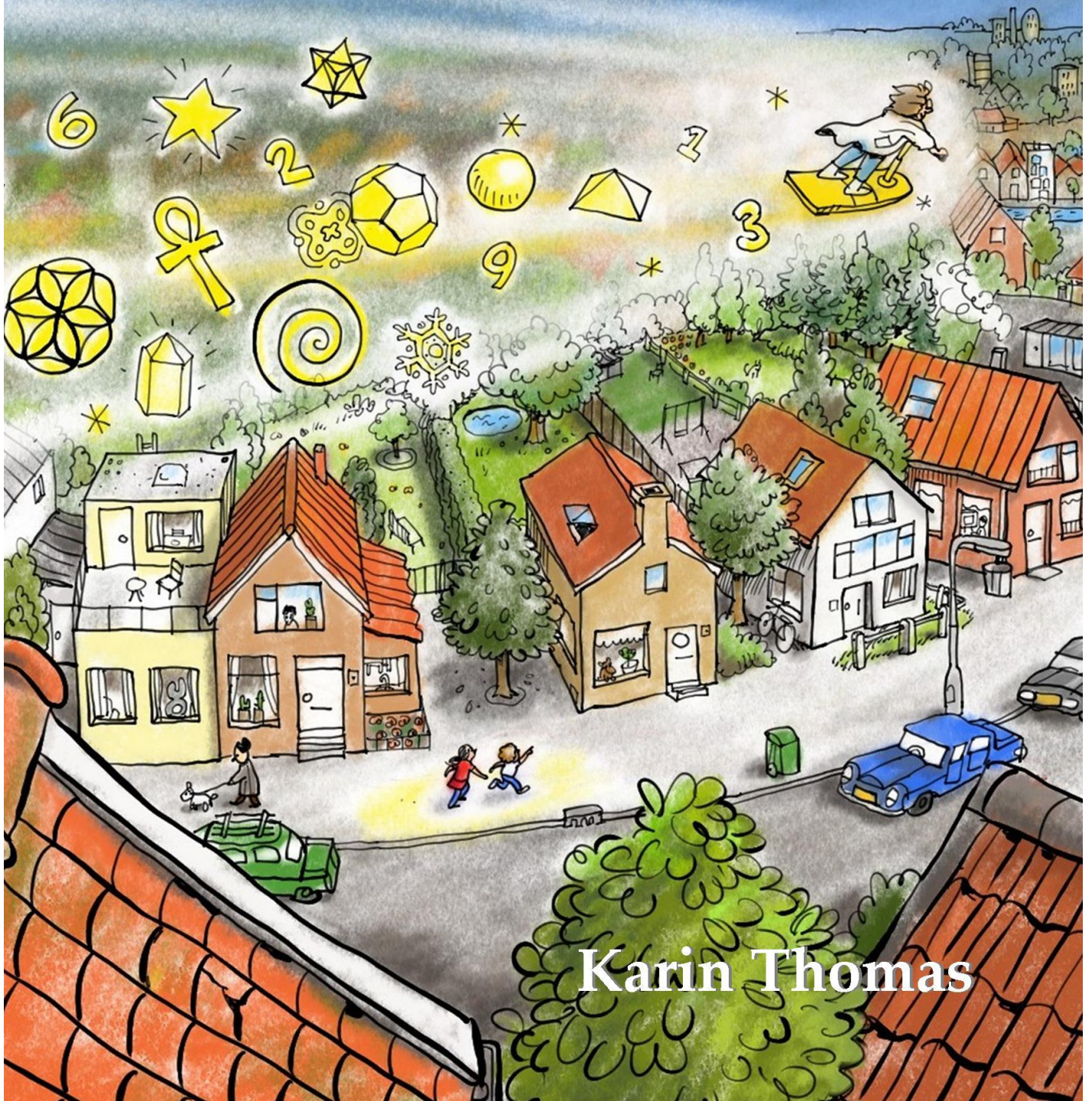

Isa & Max

en het vliegende skateboard

Een spannend verslag van een mysterieus avontuur

Karin Thomas

Inhoudsopgave

Dankwoord	5
Hoofdstuk 1 Horen en zien.....	7
Hoofdstuk 2 Trillend water en hersenkrakers	15
Hoofdstuk 3 Piramides en kristallen	26
Hoofdstuk 4 Bloemen en spiralen.....	37
Hoofdstuk 5 Steelpannen en pannenkoeken.....	69
Hoofdstuk 6 Vliegen en zweven	81
Hoofdstuk 7 De poort en de kern	90
Hoofdstuk 8 Kwarts en de wijze	105
Hoofdstuk 9 Newton en alchemie	112
Hoofdstuk 10 Daphne en de boom.....	118
Hoofdstuk 11 Goden en spelen	125
Hoofdstuk 12 Het labrynt en de mist.....	142
Hoofdstuk 13 Dolfijnen en hologrammen	151
Hoofdstuk 14 Wierook en noten	158
Hoofdstuk 15 Het licht en de maan.....	164
Hoofdstuk 16 De tijd en het zwarte gat	169
Hoofdstuk 17 De cirkel en het skateboard	177
Verklarende woordenlijst.....	187
Nawoord.....	188
Bouwplaten platonische lichamen.....	189

Hoofdstuk 1 Horen en zien

'Hé Max, kijk daar eens!' roept Isa. Max kijkt in de richting waar zijn zus naar wijst. Wat zijn ogen zien, kan Max niet geloven. Hij wrijft in zijn ogen, maar als hij ze weer opent, is het er nog steeds.

'Kom sloompie, dan gaan we er achteraan.' Max rent half struikelend zijn zus achterna in een poging haar bij te houden. Boven de boomtoppen uit zien ze iets zweven. Het is een man op een skateboard. Als ze dichterbij komen, ontdekken ze wie de man is.

'Is dat niet die gekke professor die aan het eind van de straat woont?' vraagt Max.

'Ja, dat denk ik ook' antwoordt Isa. 'Kom, we gaan erheen.'

Isa en Max rennen de lange straat door tot ze bij het laatste huis aankomen. Dat staat een eindje van de andere huizen af en ziet er anders uit dan de rest van de straat. Ook de tuin is groter. Om de tuin staat een ijzeren hek. Al zolang als de kinderen in de straat wonen worden ze gewaarschuwd door de mensen. 'Blijf maar weg bij het laatste huis.' 'Het spookt daar.' 'Daar woont een gekke professor.'

Horen en zien

Nu staan ze voor de poort en kijken door het hek heen. Ze zien nog net in een glimp hoe de gekke professor met zijn skateboard een landing maakt.

De professor kijkt op en ziet de kinderen staan. Max maakt aanstalten om weg te rennen maar wordt tegengehouden door zijn zus.

‘Dag meneer, hoe doet u dat, vliegen met een skateboard?’ vraagt ze.

De professor loopt naar de kinderen toe en doet de poort voor ze open. ‘Kom maar kijken, het is heel lastig maar eigenlijk ook weer heel gemakkelijk om te vliegen. Het enige wat je nodig hebt om met het skateboard te vliegen is kennis en een beetje oefening.’

‘Vet’ zegt Isa. ‘Mogen wij het proberen?’

Max stapt al bijna op het skateboard maar de professor waarschuwt: ‘Dat kan zomaar niet. Eerst heb je kennis nodig voordat je gaat oefenen. Als je wilt kan ik je het leren.’

‘Cool’ zegt Max, ‘nu meteen?’

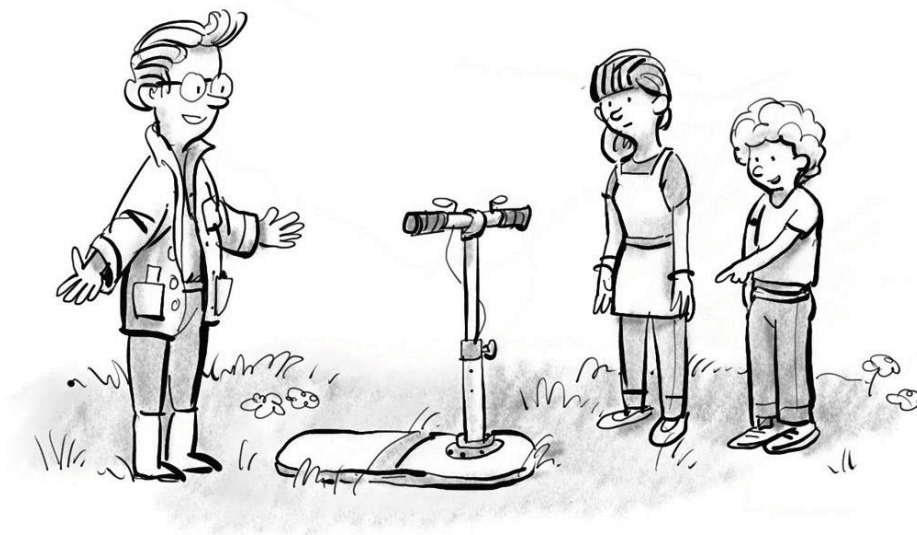
‘Nee’ zegt de professor ‘vandaag niet. Kom morgenmiddag maar, als je uit school komt. Trouwens, ik heb me nog niet voorgesteld. Ik ben professor Lophi, wie zijn jullie?’

‘Ik heet Isa en dit is mijn broer Max’ antwoordt Isa. ‘Tot morgen dan, professor.’

Max en Isa lopen naar huis. Als ze een eindje gelopen hebben, kijkt Max achterom. Hij ziet dat er een busje gestopt is voor het huis van de professor. Uit het busje stapt een mevrouw met een grote hoed op.

De hoed ziet eruit als een slakkenhuis en Max moet erom lachen. Dan pakt de mevrouw een grote doos uit het busje en loopt ermee naar de professor. ‘Wat zal er in die doos zitten?’ denkt Max nieuwsgierig.

Horen en zien

's Nachts heeft Max een rare droom. Hij droomt van een mevrouw met een slakkenhuis op haar hoofd die samen met professor Lophi op het skateboard door de lucht vliegt.

De volgende middag zitten de kinderen aan de grote eikenhouten tafel in de rommelige maar gezellige woonkeuken van professor Lophi.

De professor schenkt een kopje thee voor ze in. Vanuit de gang komt er een klein, wit hondje de keuken binnen. Het hondje kwispelt en laat een vrolijk blafje horen.

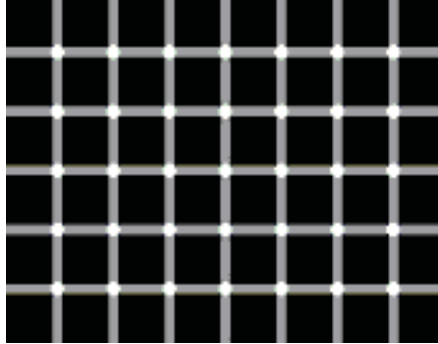
'Daar ben je dus, Octa, ik was je al aan het zoeken.'

De professor aait het hondje over zijn bol en geeft het een koekje.

Dan wendt hij zich weer tot de kinderen en laat ze een koekje kiezen uit te trommel.

Horen en zien

'Je moet goed beseffen dat wat je denkt dat echt is, er misschien wel heel anders uitziet. Kijk maar naar dit plaatje, hoeveel zwarte stippen zien jullie?'

'Ehh, twaalf?' probeert Isa.

'Twintig' roept Max.

'Jullie hebben het allebei fout. In dit plaatje zijn helemaal geen zwarte stippen, je hersenen halen een grapje met je uit. Je hoofd heeft iets verzonnen wat er in het echt niet is.'

Wat zie je nu precies?

De lens van je ogen vangt licht op. Dit licht wordt, net als bij een fotocamera, geprojecteerd op de achterkant van je oog. In je achterhoofd wordt daar vervolgens een plaatje van gemaakt, een filmbeeld, en dat is hetgeen wat je ziet.

Echter de lens van je ogen vangt veel meer lichtgolven (is informatie) op dan dat door je hersenen herkend wordt en waar je dus een plaatje van geprojecteerd krijgt.

Van alle informatie die je ogen opvangen, wordt maar van 5% een filmbeeld gemaakt. Dus van 95% niet! Eigenlijk zijn we bijna blind.

Misschien zitten er nu wel kabouters, engelen of bosnimfen naast je en kun je ze helemaal niet zien!

Horen en zien

'Kom, drink je thee op, dan gaan we een proefje doen.' Isa en Max volgen de professor de gang door en de trap af op weg naar de kelder. Octa het hondje loopt met ze mee.

Als de professor het licht heeft aangestoken, kijken de kinderen hun ogen uit. De kamer waarin ze zich bevinden ziet eruit als een soort laboratorium gemengd met een bibliotheek, het hol van een uitvinder.

Overall liggen boeken, papieren volgeschreven met de aantekeningen van de professor, microscopen, telescopen, elektronische onderdelen, stekkers, meetapparatuur, supergrote magneten en allerlei vormen die de kinderen vaag herkennen uit hun rekenboeken.

Aan de muur hangen prachtige posters van ons sterrenstelsel, de Melkweg en de rest van het heelal. Verderop in de hoek staat een skelet. Max loopt op het skelet af en pakt de hand. 'Hoi, ik ben Max, wie ben jij?'

Horen en zien

De professor is aan zijn bureau gaan zitten en start zijn computer. Aan de computer hangen een paar luidsprekers.

De professor zet er twee stoelen voor en vraagt de kinderen te gaan zitten.

'Ik ga jullie wat geluiden laten horen. Ik begin met de allerlaagste tonen en eindig met de allerhoogste tonen.' De professor drukt op een knop om het geluidsprogramma te starten.

De kinderen horen niets. Dan begint Isa te lachen. 'Ik voel een kriebel in mijn buik, maar ik hoor niks.'

Ineens horen ze het, een laag gebrom, zoals de haarföhn klinkt van mama. Het lage gebrom gaat langzaam over in hogere klanken totdat het begint te klinken alsof iemand de laagste toetsen op de piano aanslaat.

Alle muziektonen worden na elkaar aangeslagen en de ladder wordt omhoog geklommen. Vervolgens schiet het geluid voorbij de pianotoetsen en wordt een hoge, irritante, suizende piep in de oren van de kinderen.

'Au,' zegt Max, 'dit doet pijn.'

En dan is het over, de kinderen horen niets meer. Maar het programma is nog niet afgelopen en maakt nog steeds hogere tonen.

Horen en zien

Nu begint Octa vreselijk te huilen en te blaffen. De kinderen snappen het niet. Ze horen immers niets meer?

De professor stopt het programma en troost zijn hondje. 'Wat vonden jullie van deze test?'

Isa zegt: 'Het is gek. Eerst hoor je niets, maar voel je het wel in je buik, dan hoor je alles totdat het pijn doet aan je oren, en dan is het weg terwijl de hond het nog wel kan horen.'

'Dat klopt,' zegt de professor. 'Onze oren kunnen niet alles horen. De oren van vele diersoorten zijn veel gevoeliger dan de oren van de mensen. Dieren horen veel meer. Hebben jullie huisdieren?'

'Ja, een kat, vissen en een hond,' zegt Max.

'Let dan maar eens op wanneer de hond reageert op geluid. Dan zal je zien dat jullie hond begint te blaffen of kwispelen voordat je zelf iets hoort.'

Wat hoor je nu precies?

Zie een viool voor je waarvan een snaar wordt bespeeld. De snaar gaat trillen en maakt geluid. Hoe sneller de snaar trilt, hoe hoger de toon.

De toonhoogte wordt ook wel frequentie genoemd. De frequentie geeft aan hoe vaak de snaar trilt in een seconde.

Bijvoorbeeld de middelste A op de piano trilt 440 keer per seconde, ofwel heeft een frequentie van 440 Hertz.

De frequenties die mensen kunnen horen zijn alle toetsen op de piano. Heel veel lager en hoger dan dat horen we niet.

Onze oren kunnen maar 5% van alle frequenties horen, dus zijn we niet alleen stekeblind, maar ook stokdoof!

Stel je voor dat de kaboutert die naast je zit en die je niet zien kunt, een grapje in je oor fluistert. Je kunt er dan niet eens om lachen, want je hebt de hele grap niet gehoord.

Horen en zien

De professor besluit dat het genoeg is voor vandaag en neemt de kinderen mee naar de voordeur.

Dan bedenkt Max ineens nog iets en vraagt: 'Wie is die mevrouw die gisteren bij u kwam met een slakkenhuishoed op haar hoofd?'

'O, dat is mevrouw Fibonacci.'

Isa vraagt: 'Is zij uw vrouw?'

De professor begint zich een beetje ongemakkelijk te voelen en zegt: 'Nee, zij is niet mijn vrouw, maar we zijn heel goede vrienden.'

'Wat zat er in de doos die ze bij zich had?' vraagt Max.

'Dat vertel ik jullie een andere keer, nu moeten jullie echt naar huis. Dag Isa en Max.'

Stel je een piano voor die zeven keer zo lang is als een gewone piano. Deze piano is zo groot dat hij niet meer in de huiskamer past. Als je de piano zou bespelen, zou je de meeste muziek niet horen, omdat de tonen te hoog zijn.

Totdat je de hoogste zeven toetsen aanslaat. Deze tonen hoor je niet, maar die zie je! Tenminste, je zou ze kunnen zien als geluidsgolven en lichtgolven dezelfde golven waren.

Deze tonen trillen namelijk net zo snel als het zichtbaar licht. De trillingen (frequenties) lopen precies gelijk met de zeven kleuren van de regenboog, rood, oranje, geel, groen, blauw, paars en violet.

Hoofdstuk 12 Het labyrint en de mist

Isa en Max bewandelen het pad dat hen leidt over de groene heuvel. De zon schijnt en de kinderen zijn vrolijk. Tot nu toe is hun reis toch wel erg spannend en verrassend geweest. Verwachtingsvol lopen ze het avontuur tegemoet. Als ze halverwege de heuvel komen, wordt het een beetje heilig. Isa kijkt naar de top van de heuvel, die al gehuld gaat in een sluiermist.

‘Kom Max, laten we doorlopen,’ spoort ze haar broer aan. Ze vervolgen hun weg heuvelopwaarts in een marstempo. Max krijgt het er warm van.

Als hij het tempo vertraagt, zegt Isa geïrriteerd: ‘Schiets nou op, je ziet toch dat het mistig wordt. Straks zien we geen hand meer voor ogen.’ Max moppert wat maar versnelt toch zijn pas.

Geleidelijk aan wordt de mist dichter en breidt zich uit over het dal. Max gaat wat dichter bij zijn zus lopen. Het pad is bijna niet meer te zien en uiteindelijk moet ook Isa het tempo vertragen. Ze pakt de hand van Max, zodat ze hem niet kwijtraakt in de mist.

Langzaam lopen ze naast elkaar verder. Isa voelt zich een beetje onbehaaglijk. Dan horen ze geritsel vlak achter zich. Max draait zich om, maar ziet niets. De mist heeft de kinderen volledig omhuld. Het pad vlak voor hun voeten is nauwelijks meer te onderscheiden en tergend langzaam komen de kinderen vooruit. Flarden van geheimzinnig gefluister bereiken hun oor. Isa verstevigt de handgreep van Max.

De fantasie van Max slaat op hol als hij bedenkt wat voor enge monsters er uit de mist kunnen verschijnen. Onmiddellijk verdicht de mist om hem heen en wordt een tweede pad zichtbaar. Uit de mist ziet hij een driekoppig monster over het pad hen tegemoet treden.

Het labyrint en de mist

De rechter kop spuwt vuur en de linker kop braakt groen slijm. De middelste kop houdt zijn bek wagenwijd open, gereed om de kinderen in één hap op te vreten.

Angstzweet verschijnt op het voorhoofd van Max.

Isa stoeit ondertussen met haar eigen angsten. Ze is altijd al bang geweest voor kruipende insecten die langs de binnenkant van de broekspijp omhoog kruipen.

Haar geestesoog denkt aan reuzenmieren, teken, schorpioenen en vogelspinnen. In een mum van tijd verschijnt een derde pad. Op dit pad krioelt het werkelijk van het ongedierte. Isa gilt en begint te springen.

Wat moeten ze nu doen? Het oorspronkelijke pad is niet meer te zien en er is te kiezen tussen een driekoppig, allesverslindend monster of een broek vol mieren en vogelspinnen.

‘Was professor Lophi maar hier,’ kreunt Isa.

‘Was tante Mina maar bij ons,’ zegt Max.

Het labyrint en de mist

De dichte mist achter hen splijt in tweeën en legt een vierde pad open.

‘Isa en Max, we hebben jullie gevonden. Eindelijk,’ horen de kinderen achter zich. Ze draaien zich om en daar staan tante Mina en de professor.

Van blijdschap vliegen Isa en Max tante en de professor in de armen. Als ze omkijken, zijn het monster en de kruipende insecten verdwenen. Isa zucht van opluchting.

‘Laat me raden,’ zegt de professor, ‘door de mist werden jullie angstig, waardoor je ging denken aan dingen waar je bang voor bent. Meteen werd je gedachte werkelijkheid.’

‘Ja,’ zegt Isa, ‘maar hoe weet je dat?’

‘Dat weet ik omdat ik dat zelf hier al eens heb meegemaakt.’

‘En waar was je dan bang voor?’ plaagt tante Mina.

‘Dat ik aangevallen zou worden door boze wetenschappers die mijn proefschrift niet begrepen hadden.’ De professor knipoogt.

‘Maar kinderen, heeft Isis jullie dan niet gewaarschuwd dat je moest letten op je gedachten?’

‘Jawel,’ antwoordt Max, ‘maar dat zijn we vergeten.’

‘Hoe zijn jullie hier gekomen?’ vraagt Isa.

‘Op dezelfde manier als jullie,’ antwoordt tante Mina. ‘We zijn bij Timento geweest in het ijzeren kernkristal, we hebben gezongen in de kristallen grot, met sir Isaac thee gedronken, met Daphne de boom beklommen en op een wolk door de godenwereld gereisd.’

‘Waarom hebben we jullie dan niet gezien op het feest bij Hathor?’ vraagt Max.

‘Dat komt doordat we met Osiris, de man van Isis, een andere route hebben gevlogen, door het Dodenrijk,’ zegt tante Mina.

‘Dat klinkt ook spannend,’ zegt Max stoer, ‘misschien doen wij dat wel de volgende keer, hè Isa.’

Het labyrint en de mist

De professor vraagt tante Mina, Isa en Max goed op hun gedachten te letten en zich te concentreren op het eerste pad.

‘We zitten nu in de vijfde dimensie,’ legt hij uit. ‘Deze dimensie reageert op je elektromagnetische energieveld. Aangezien je via je gedachten elektromagnetische frequenties uitzendt, creëer je onmiddellijk wat je denkt. Dat is de functie van de mist.

Als we samen dezelfde weg de heuvel op in gedachten houden, verdicht de mist zich daar en creëert ons pad. Als je een andere werkelijkheid wilt ervaren, richt je je aandacht daarop en zal er een ander pad ontstaan.’

‘Nou, dat hoeft niet meer, tenzij er onderweg allemaal snoepjes aan de bomen hangen,’ grapt Isa.

‘De sleutel hier is je hart. Je hart versterkt je elektromagnetische veld. In de vijfde dimensie denk je met je hart. Weet je nog dat torsiegolven zich voortplanten in een gulden snede spiraal?’

Ja, dat hebben ze goed onthouden. ‘Die spiralen worden in het Engels ‘lo-phi-waves’ (lo-phi-golven) genoemd. Het Engelse woord voor liefde, ‘love’, is hieruit ontstaan.’

‘Haha, dan heet jij professor Liefde,’ gniffelt Isa.

‘Eigenlijk wel, hè?’ reageert professor Lophi lachend. Ook tante Mina en Max vinden het grappig.

‘Wat we kunnen concluderen is dat als alles in het universum uit frequenties bestaat, die de werkelijkheid creëren via spiraliserende liefdesgolven, er dus alleen maar liefde is. En waar voel je liefde?’

‘In je hart,’ zegt tante Mina.

‘Precies. In de vijfde dimensie draait alles om liefde. Maar weet ook dat boosheid, verdriet en angst uitingen zijn van liefde. Want er bestaat alleen maar liefde.

Heeft Thoth jullie verteld over de ‘essentie van dertien’? Ja? Goed zo. De vijfde dimensie stuurt liefdesspiralen naar de vierde dimensie. Als ze aankomen in het collectieve

Het labirint en de mist

bewustzijnsveld, wordt er een etiket opgeplakt of krijgt het een karakter.

Wat er eigenlijk gebeurt is dat de éénheid verdwijnt en opgesplitst wordt in verschillende mogelijkheden.'

Liefde en wiskunde

Je zult er wellicht van opkijken, maar de taal van de vijfde dimensie is wiskunde!

De vijfde dimensie wordt ook wel Christusbewustzijn genoemd en zetelt in je hart. Op deze plek is er eenheid.

Hoogfrequente liefdesspiralen komen vanuit hogere dimensies de vijfde dimensie binnen.

Stel je de spiralen voor als draden die elkaar in de vijfde dimensie tegenkomen en kruispunten en knopen vormen, zoals in een weefgetouw.

In de vierde dimensie gaan de knopen los of raken juist vast (ze worden een golfje of een deeltje) en vormen dingen in de derde dimensie.

De wiskunde bestudeert hoe de knopen eruit zien en bedenkt mooie formules om te beschrijven hoe alle draden en knopen met elkaar in verbinding staan.

Ze spreken af dicht bij elkaar te blijven en volgen het pad de heuvel op. Ze richten hun aandacht op de weg. Ondanks de mist is het pad steeds duidelijker te zien.

Als ze de top van de heuvel bereiken, verdwijnt de mist. Voor hen ligt de volgende uitdaging.

'Kijk, een doolhof,' roept Max.

'Eigenlijk is het een labirint,' zegt de professor. 'We zullen door het labirint moeten lopen, om bij de poort te komen. Die ligt

Het labyrint en de mist

namelijk precies in het midden. Maar eerst zullen we even pauzeren.' Ze nemen hun rugzakken af en gaan zitten.

'Wel lekker om even niet te hoeven staan,' denkt Isa. Ze is best wel moe na de lange wandeling en alle spanning.

Tante Mina deelt broodjes uit en de professor zorgt voor limonade. De zon is weer volop aan het schijnen en nu de mist weg is, genieten ze van het uitzicht over het dal.

Max tuurt het pad af waar ze eerder hebben gelopen. Dan ziet hij iemand op het pad de heuvel op komen. De persoon komt hem vaag bekend voor. Ineens schiet hem te binnen wie het is.

'Alicia,' zegt hij, 'daar op het pad, daar komt Alicia aan!'

De anderen kijken langs de uitgestrekte arm van Max en zien een stralende blonde vrouw in een helderblauwe overall de heuvel beklimmen.

Het labrynt en de mist

Als Alicia de top bereikt, wordt ze warm ontvangen. Ze komt gezellig bij de pauzerende groep zitten.

Isa en Max doen uitgebreid verslag van alle belevenissen sinds ze de deur in de kelder gepasseerd zijn. Dan vraagt tante Mina aan Alicia waar zij vandaan komt.

‘Ik kom van de Pleiaden, van de ster Alcyone,’ antwoordt Alicia.

‘Zo, dat is ver weg,’ zegt Max. ‘Laatst bij de professor in de tuin hebben we door de telescoop naar de sterren gekeken. Toen heeft de professor ons de Pleiaden gewezen.’

‘Ja, vanaf de aarde zijn de Pleiaden goed te zien,’ zegt Alicia.

Ook Isa stelt Alicia een vraag: ‘Hoe komt het dat jij zo straalt, als een ster?’

‘Dat is een goede vraag,’ zegt Alicia. ‘Jullie mensen stralen net zoals ik, jullie zijn het alleen vergeten te zien. Dat komt omdat de mensen elkaar vaak het licht in de ogen niet gunnen. Als je op zoek gaat naar het licht in ieder mens, dus als je liefdevol naar iemand kijkt en je richt op de schoonheid en goedheid van die persoon, zal je zien dat die persoon gaat stralen.’

‘Kan jij ons zien stralen dan?’ wil Max weten.

‘O ja, jullie zijn prachtig. Ieder van jullie geeft licht. Ik zie prachtige kleuren om jullie heen, die van binnen uit naar buiten stralen.’

‘Wauw,’ zegt Max, ‘dat wil ik ook leren. Ik ga meteen oefenen.’

Max kijkt aandachtig naar zijn zus en ziet alle dingen die hij leuk aan haar vindt. Isa vindt dat haar broer zo guitig naar haar kijkt, dat ze spontaan de slappe lach krijgt.

Professor Lophi zegt dat het tijd is om het labrynt te verkennen en vraagt Isa en Max op een ander moment de oefening voort te zetten. Na een hartsgroet zwaaien ze Alicia uit, die in een andere richting haar reis vervolgt.

Het labirint en de mist

De rugzakken worden weer op de ruggen gehesen en zwijgend lopen ze achter elkaar het labirint in. De professor voorop, gevolgd door Max en Isa. Tante Mina sluit de rij.

Het smalle pad van het labirint loopt tussen hoge heggen van een groenblijvende buxusheester.

Een stuk lopen ze recht vooruit, dan draaien ze een bocht naar rechts, dan een bocht naar links, weer rechtsom, linksom...

In één van de eerste bochten staat een bijenkorf. Het is er een drukte van jewelste van invliegende en uitvliegende bijen. Voorzichtig lopen ze om de korf heen. Max denkt aan het ijzeren kernkristal, dat eruitzag als een honingraat.

In een volgende bocht vinden ze een kristallen schedel. De schedel heeft open kaken en zachtjes horen ze hem zingen. Ze lopen verder. Als ze een bocht naar rechts willen nemen, moeten ze over een hindernis stappen. De buxus op die plaats is veel groter dan de heg en zijn dikke wortels groeien deels boven de grond en versperren de weg.

In het midden van de bocht naar links, die ze vervolgens nemen, staat een twee meter hoge koperen Ankh stevig met beide benen in de grond. Tante Mina moet haar buik inhouden om er langs te kunnen.

Ze struikelt en haar handen grijpen de Ankh voor houvast. Op het moment dat ze de Ankh omarmt, voelt ze een krachtige energiestoot door haar lichaam stromen. Ze sluit haar ogen en voor haar geestesoog verschijnen alle regenboogkleuren. Ze laat de Ankh los en wankelt even, op zoek naar een nieuw evenwicht.

Het labyrint en de mist

De anderen zijn doorgelopen en tante Mina haast zich om bij te blijven. Na een bocht naar rechts heeft ze de anderen nog niet in zicht. Er stijgt een mist van de grond op omhoog. Tante herinnert zich haar gedachten en gevoelens onder controle te houden en focust haar aandacht op een helder pad. Onmiddellijk verdwijnt de mist en met grote passen loopt tante Mina door.

‘Ha, daar zijn ze,’ denkt tante Mina als ze de rug van Isa ontdekt. Dan draaien ze weer een bocht naar links.

Isa begint hardop te lachen als ze ziet dat de heg hier gesnoeid is in bollen, driehoeken, vierkanten, vijfhoeken en zeshoeken. ‘Dat is grappig,’ denkt ze.

De volgende bocht gaat rechtsom. Hier klinkt hemelse muziek en de groep stopt even om te luisteren. De muziek brengt ze in een aangename roes. De professor spoort de anderen aan door te lopen en met een verheerlijkte blik gaan ze verder.

Zodra ze linksom draaien, verschijnt er een helder licht die alle kleuren van het lichtspectrum op de haag projecteert. Een prachtig schouwspel. Dan naderen ze de laatste bocht naar rechts. De doorgang is hier een stuk smaller en ze moeten hun best doen om zich hier één voor één door te wringen.

Op het laatste moment bedenkt Max zich dat dit de poort is waar de professor het eerder over had. Ze stappen door de poort de zesde dimensie binnen.

Het labyrint is een voorbeeld van een wiskundige knoop. Als je het labyrint beloopt, maak je contact met alle dimensies. Vaak krijgen mensen een spirituele ervaring als ze door het labyrint lopen. Labyrinten zijn te vinden op oeroude heilige plaatsen, maar ook in kerken, waar ze als een mozaïek op de kerkvloer ingemetseld zijn. Beroemd is het labyrint van Chartres in Frankrijk.